

[Udenrigsministeren.]

det sovjetrussiske folks opfattelse, at der måtte indledes forhandlinger mellem de krigsførende om indstilling af krigen og om en våbenstilstand. Det var hans opfattelse, at det ville være muligt at få sluttet kampen i Korea, hvis der var et alvorligt ønske herom.

Disse udtalelser vakte i den demokratiske verden håb om, at det endelig nu skulle lykkes at nå til en våbenstilstand, selvom man var klar over, at vanskelighederne ville blive store. Den 29. juni tog den øverstkommanderende for De Forenede Nationers enhedskommando, general Ridgway, anledning af Maliks udtalelser til at foreslå den øverstbefalende for de kommunistiske styrker, at der indledtes forhandlinger for at få fjendtlighederne afsluttet. General Ridgway foreslog, at disse forhandlinger skulle finde sted ombord i det danske hospitalsskib „Jutlandia“. Den danske regering gav den samme dag, da anmodning herom fremkom, telegrafisk sin tilslutning hertil. Imidlertid ønskede de kommunistiske ledere, at forhandlingerne skulle finde sted i Kaesong, og her mødtes parternes repræsentanter for første gang den 8. juli.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på enkelthederne i de forhandlinger, der siden har været ført. De blev midlertidigt afbrudt af kommunisterne den 23. august. På dette tidspunkt var det ikke lykkedes at komme videre end til punkt 2 på den dagsorden, som man havde vedtaget at forhandle om, og som omfattede 5 punkter. Det var spørgsmålet om den militære demarkationslinie, der var årsagen til forhandlingernes sammenbrud, idet man fra kommunistisk side afslog at forhandle på andet grundlag end en zone omkring den 38. breddegrad, medens De Forenede Nationers forhandlere ønskede, at der skulle skabes en 30 km bred demilitariseret zone, hvis nordlige grænse skulle følge den nuværende frontlinie.

Tinget vil huske, at der, samtidig med at forhandlingerne kom ind i et dødvande, opstod en række konflikter, herunder påståede overgreb mod forhandlingsområdet fra De Forenede Nationers styrkers side. De Forenede Nationers enhedskommando har nu i tre tilfælde indrømmet de fremsatte påstande, idet de har erkendt, at der af De Forenede Nationers luftstyrker ved en fejltagelse var blevet kastet nogle bomber i og omkring Kaesong på grund af denne bys beliggenhed umiddelbart i nærheden af en vigtig kommunistisk forsyningsvej. Alle andre beskyldninger er kategorisk blevet afvist. Jeg tror, at den demokratiske verden med tilfredshed

ser, at rigtige klager åbent indrømmes. Medens forhandlingerne foregår, er krigen gået sin gang, omend ikke i fuldt omfang. Der er i dag udsigt til, at forhandlingerne vil blive genoptaget, og jeg vil gerne påny fremhæve den danske regerings stærke ønske om, at det må lykkes at nå til en fredelig løsning af konflikten i Korea, og vor vilje til indenfor De Forenede Nationer at yde vort bidrag til, at den må blive løst igennem forhandlinger.

Skulle vort ønske og vort håb om en våbenstilstand og en efterfølgende fred blive til intet og krigen fortsætte i fuldt omfang, vil også Danmark blive stillet overfor spørgsmålet om, hvorvidt nogle enkelte af De Forenede Nationer, i første række USA, stadig alene skal bære krigen militære byrder. De Forenede Nationers aktion i Korea har til mål at vise, at aggression ikke betaler sig, og at det ikke vil være muligt gennem krig at opnå politiske mål, men at den stat, der således griber til våben med aggression for øje, vil blive mødt med de midler, der står til De Forenede Nationers rådighed. Når en stat som medlem af De Forenede Nationer således kan påregne De Forenede Nationers bistand, hvis den selv skulle blive angrebet, så må den også være villig til, såfremt den evner det og under hensyntagen til de forpligtelser, som den iøvrigt har påtaget sig, at medvirke til beskyttelse af andre stater, når disse bliver angrebet.

Det er denne betragtning, der ganske følgerigtigt ligger bagved den henvendelse, som De Forenede Nationers generalsekretær hr. Trygve Lie i juni måned i år rettede til bl. a. den danske regering med anmodning om at overveje at stille væbnede styrker til rådighed for De Forenede Nationers enhedskommando i Korea.

Denne henvendelse blev overvejet af regeringen, og jeg kan sige, at disse overvejelser byggede på en positiv indstilling i erkendelse af vore forpligtelser som medlem af De Forenede Nationer, ud fra de synspunkter, jeg lige har gjort gældende, og jeg gav dengang offentligt med regeringens tilslutning udtryk herfor.

Da der imidlertid kort tid efter blev optaget våbenstilstandsforhandlinger i Korea, besluttede regeringen at udskyde svaret på henvendelsen, til man så, hvorledes disse forhandlinger forløb, og sagen blev derefter stillet i bero.

Skulle de nu genoptagne våbenstilstandsforhandlinger bryde sammen og håbet om, at de vil føre til et positivt resultat, definitivt måtte opgives, må vi påny her i landet overveje, hvorvidt der måtte bestå nogen mulig-